

Το καθεστώς της εξαίρεσης

Οι μετανάστες έρχονται στον “δυτικό κόσμο” διωγμένοι βίαια από τους τόπους τους. Οι πολεμικές επεμβάσεις και οι στρατοί

κατοχής της Δύσης (το ελληνικό κράτος έχει στρατό στο Αφγανιστάν και τις θάλασσες της Σομαλίας) στο όνομα του εκδημοκρατισμού, τα φιλικά στη Δύση απολυταρχικά καθεστώτα, η υπαγωγή ολόκληρων πληθυσμών στους διεθνείς τοκογλυφικούς μηχανισμούς τύπου ΔΝΤ, η λεηλασία των φυσικών πόρων από το πολυεθνικό και όχι μόνο κεφάλαιο, η άγρια και η στυγνή εκμετάλλευση είναι το άδειο παρόν και μέλλον εκατομμυρίων προλετάρων, είναι κάποιοι από τους λόγους που τους σπρώχνουν σε φυγή από τους τόπους τους.

Η Ελλάδα αποτελώντας το ανατολικό σύνορο της ΕΕ, αποτελεί και το πρώτο κράτος που φτάνουν οι μετανάστες. Αυτό που συναντάνε όσοι επιβιώσουν, από τα ναρκοπέδια, την σκληρότητα των δουλέμπορων, την αστυνομική και την στρατιωτική βία, την πείνα και τις κακουχίες του ταξιδιού, απέχει από τον δυτικό παράδεισο. Οι μετανάστες καταδικάζονται από την νομοθεσία του κράτους, σε ένα μόνιμο καθεστώς εξαίρεσης, σε μία διαρκή κατάσταση παρανομίας. Πρέπει να αποδεικνύουν συνεχώς ότι είναι “νόμιμοι”, ότι έχουν χαρτιά. Πάνω σε αυτή την παραδοχή, δηλαδή ότι οι μετανάστες θεωρούνται αξιωματικά “παράνομοι” και “εισβολείς”, χτίζεται ένα απάνθρωπο σύστημα ελέγχου και καταστολής. Τα ναρκοπέδια στον Έβρο ενισχύονται με τις εξαγγελίες για κατασκευή τειχών, οι συνοριοφύλακες εκσυγχρονίζονται με τον τεχνολογικά υπερεξοπλισμένο στρατό της FRONTEX (μη επανδρωμένα αεροπλάνα με ρανταρ, θερμικές κάμερες κλπ), τα αστυνομικά κελιά πολλαπλασιάζονται με ναζιστικού τύπου διάσπαρτα στρατόπεδα συγκέντρωσης (κατ’ ευφημησμό κέντρα φιλοξενίας). Με λίγα λόγια το ελληνικό κράτος και όλη η ΕΕ έχουν κηρύξει πόλεμο απέναντι στο πιο φτωχό κομμάτι των προλετάρων που απαρτίζεται από τους μετανάστες, με μόνη κατηγορία ότι δεν έχουν χαρτιά. Παραλογισμός; Τουλάχιστον. Το καθεστώς πολέμου που επιβάλλεται και η απαξίωση της ζωής των μεταναστών, στοχεύει ξεκάθαρα στην περαιτέρω υποτίμηση της εργασίας τους, στον διαχωρισμό των “από κάτω” σε ντόπιους και “ξένους” και στην πειθάρχηση και των ντόπιων εργαζόμενων (*δουλέψτε και βγάλτε το σκασμό γιατί υπάρχουν και χειρότερα*). Δεν ήταν σπάνια τα φαινόμενα που αφεντικά -μικρά ή μεγάλα- παρέδιδαν τους μετανάστες εργάτες στην αστυνομία για απέλαση μετά το πέρας της εργασίας τους γλιτώνοντας μεροκάματα, ένσημα κλπ. Δεν ήταν επίσης άνευ σημασίας τα δημοσιεύματα που λέγαν ότι το εργατικό δυναμικό της ΕΕ “γερνάει”, ότι υπάρχουν περισσότεροι αναλογικά συνταξιούχοι από τους εργαζόμενους και ότι θα χρειαστούν περί τα 50 εκατομμύρια μεταναστών ως εργατικό δυναμικό για να μην υπάρχει μελλοντικό πρόβλημα. Τι καλύτερο από φτηνούς και κυνηγημένους “παράνομους” προλετάρους. Αλλά η απάντηση των αφεντικών είναι προς δύο κατευθύνσεις: σκληρότητα απέναντι στους μετανάστες και γενίκευση της υποτίμησης και στους ντόπιους προλετάρους. Η αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης είναι χαρακτηριστική, η Μέρκελ πρότεινε τα 67 έτη για όλη την ΕΕ. Και στις δύο περιπτώσεις είναι τα σώματα ασφαλείας, η βία και η καταστολή που αναλαμβάνουν το βρώμικο έργο. Με ξεχωριστή βέβαια ένταση και ωμότητα απέναντι στους μετανάστες. Με λίγα λόγια: “Σας ξεζουμίζουμε όλους, ντόπιους και μετανάστες, όποιος διαμαρτύρεται θα του πέρνουμε το κεφάλι και εμείς θα συνεχίζουμε την κερδοφορία μας”.

Πορεία Ηγουμενίτσα, 29/01/2011.
Απόσπασμα από την αφίσα που καλούσε στην πορεία: “Η αλληλεγγύη στους μετανάστες και τους πρόσφυγες είναι αγώνας ενάντια στον εκφασισμό της κοινωνίας, ενάντια στο κράτος και στο κεφάλαιο...”

Το καθεστώς της αιχμαλωσίας: Η περίπτωση της Ηγουμενίτσας

Στην αναδιανομή των ρόλων μεταξύ των κρατών της ΕΕ, το ελληνικό κράτος έχει τον ρόλο μιας τεράστιας φυλακής

για τους μετανάστες. Η πλειοψηφία των μεταναστών δε θέλουν να μείνουν στην Ελλάδα, έρχονται αναγκαστικά εδώ για να φύγουν προς την δυτική ευρώπη, όσοι θα τα καταφέρουν. Η Πάτρα ήταν ένας πόλος έλξης για τους χιλιάδες φτωχοδιάβολους που θέλουν να εγκαταλείψουν την Ελλάδα. Κρυμμένοι μέσα σε καρότσες φορτηγών, πληρώνοντας υπέρογκα ποσά, με ρίσκο την ζωή τους προσπαθούν να φτάσουν κάπου αλλού. Η Ηγουμενίτσα αποτελεί ακόμα ένα από τα λιγιστά περάσματα προς την Δύση. Εκεί όμως τα πράγματα είναι ακόμα πιο απάνθρωπα, η βαρβαρότητα δεν έχει όρια για τους εκατοντάδες μετανάστες που βρίσκονται εκεί. Κυνηγημένοι από τους μπάτσους, έχουν καταλύσει σε ένα βούνο, λίγο πιο έξω από την πόλη και μένουν κάτω από τα δέντρα, σε παραπήγματα και πρόχειρες σκηνές για camping. Χωρίς νερό, ρεύμα, φαγητό, φάρμακα, σε άθλιες συνθήκες υγιεινής. Ρατσιστικές συμπεριφορές εκδηλώνονται από μερίδα της ντόπιας κοινωνίας. Οι καταστηματαρχές δεν πετούν τα φαγητά που περισσεύουν στα σκουπίδια για να μην τα βρίσκουν οι μετανάστες, super market όπως τα DIA δεν τους επιτρέπουν την είσοδο μέσα σε αυτά με αποτέλεσμα να μην έχουν πρόσβαση σε βασικά είδη διατροφής. Γνωστοί φασιίστες και νεοναζί έχουν πραγματοποιήσει ένοπλες και όχι μόνο επιθέσεις σε μετανάστες (π.χ. Θωμάζος, βενζινάς επιχειρηματίας της περιοχής με περιουσία, 10/11/2010), ενώ οι λιμενοφύλακες πέρα από τη βία που χρησιμοποιούν με κάθε ευκαιρία, έχουν ήδη δολοφονήσει 2 εργάτες. Σε αντίθεση με αυτή την κόλαση, αρκετοί κάτοικοι του κοντινού χωριού της Χρυσουαγής έχουν διοργανώσει συσσίτια ενώ η ομάδα των αναρχικών και των αντιεξουσιαστών της Ηγουμενίτσας στηρίζει τους μετανάστες υλικά, ηθικά, νομικά αλλά και πολιτικά.

Αθήνα, 10 Φλεβάρη 2011.

Επιθέσεις σε 4 σουπερ μάρκετ της αλυσίδας DIA, όπου σπάστηκαν οι τζαμαρίες, πετάχτηκαν μπιριές και αφέθηκαν κείμενα: "Ο ρατσιστικός αποκλεισμός των μεταναστών από τα super market DIA (τους απαγορεύεται η είσοδος και η πρόσβαση σε είδη πρώτης ανάγκης) στην ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ είναι σημείο του καθολικού αποκλεισμού από την κοινωνική ζωή, είναι σημείο της καπιταλιστικής βαρβαρότητας που αποτυπώνεται καθημερινά στη στυγνή εκμετάλλευση στη δουλειά, στο διάχυτο ρατσισμό και την κρατική βία.

Εκατοντάδες μετανάστες βρίσκονται αποκλεισμένοι στην Ηγουμενίτσα, προσπαθώντας να περάσουν στη Δυτική Ευρώπη. Μένουν σε κοντινό βούνο, σε άθλιες συνθήκες διαβίωσης, χωρίς νερό, στέγη, φάρμακα, δεχόμενοι συχνά ρατσιστικές επιθέσεις.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ σε όλους τους μετανάστες
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ στον αγώνα των 300 μεταναστών εργατών σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη που βρίσκονται σε ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ από 25 ΓΕΝΑΡΗ ΠΟΛΕΜΟ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ"
(πηγή: athens.indymedia)

Οι αγώνες των μεταναστών

Οι μετανάστες παρόλο το διάχυτο ρατσισμό, παρόλη την καταστολή της αστυνομίας, παρόλη τη στυγνή εκμετάλλευση από τ' αφεντικά αγωνίζονται όλα αυτά τα χρόνια για βελτίωση των συνθηκών ζωής και εργασίας. Ήταν το **σωματείο οικοδόμων «ο πολυεθνικός εργάτης» που δημιουργήθηκε στην Ικαρία το 2002** και το γεγονός ότι έπειτα από λίγους μήνες φασισταριά πραγματοποιήσαν επιθέσεις σε σπίτια μεταναστών. Ήταν **οι αγώνες και οι απεργίες που πραγματοποίησαν μέσα στα εργοτάξια των ολυμπιακών εγκαταστάσεων το 2004**, όταν το ξεπουλημένο συνδικάτο οικοδόμων μίλαγε

Γενάρης 2010. Από τη απεργία Αιγύπτια αλιεργατών στη Νέα Μηχανιώνα.

για εθνική ενότητα κάνοντας πλάτες στις αυθαιρεσίες των μεγαλοεργολάβων και σιωπώντας για τους νεκρούς οικοδόμους των ολυμπιακών έργων. Ήταν **οι άγριες απεργίες μεταναστών εργατών γής στα φραουλοχώραφα της Μανωλάδας το 2008**, όπου ντόπιοι τσιφλικιάδες με την ανοχή των μπάτσων και τη συνεργασία τραμπούκων τους επιτέθηκαν στα παραπήγματα που πληρώνουν για σπίτια, με καραμπίνες και λοστούς για να σπάσουν την απεργία. Ήταν **η απεργία για τη διεκδίκηση καλύτερων μεροκάματων από μετανάστες στα χωράφια του Τυρνάβου το 2008** και η απόφαση του δημοτικού συμβουλίου να απαγορεύσει την κυκλοφορία σε όσους απεργούσαν, κάνοντας έτσι πλάτες στους ντόπιους τσιφλικιάδες. Ήταν η **μεγάλης διάρκειας απεργία των Αιγύπτιων αλιεργατών τον χειμώνα 2010 στη Νέα Μχανιώνα**, όπου αφενός τ' αφεντικά επιστράτεψαν πάλι τις φασιστοσυμμορίες τους που έκαναν πογκρόμ στην περιοχή για να κάψουν τον αγώνα τους, και αφετέρου οι κρατικοί μηχανισμοί κύρηξαν την απεργία παράνομη και καταχρηστική. Ήταν **η απεργία στην Σκάλα Λακωνίας για τη διεκδίκηση για άλλη μια φορά των αυτονόπων**, όπου στα τέλη Γενάρη φασιστοσυμμορίες επιτέθηκαν και ξυλοκόπησαν άγρια απεργούς και άλλους. Είναι μια σειρά γεγονότων που δείχνουν φανερά ότι οι μετανάστες δεν είναι πάντα θύματα, ότι αγωνίζονται σχεδόν πάντα μόνοι τους, χωρίς να έχουν σχεδόν ποτέ στο πλάϊ τους κανένα επίσημο θεσμό ή συνδικάτο, ενώ τ' αφεντικά εκτός της αστυνομίας έχουν και τις εφεδρείες τους: τα εθνικιστικά σκουπίδια και αποβράσματα, φασιστοσυμμορίες που κάποιες δεκαετίες νωρίτερα θα αποτελούσαν τον αφρό του εθνικού κορμού- τους χίτες και τους δοσίλογους. Επίσης φανερώνεται ξεκάθαρα ότι η προπαγάνδα των αφεντικών και ο διάχυτος ρατσισμός επιδιώκουν τη διάσπαση των εργαζομένων σε ντόπιους και μη.

Καβάλα, 29 Γενάρη 2011.

Επίθεση από συντρόφους και συντρόφισσες σε φασιστική συγκέντρωση για τα Ίμια.

Ο αγώνας των 300 μεταναστών απεργών πείνας

Ζώντας σε ένα μόνιμο καθεστώς αποκλεισμού, αιχμαλωσίας και εξάιρεσης οι μετανάστες γνωρίζουν ότι μόνο με αγώνες μπορούν να βελτιώσουν την θέση τους. Η απόφαση να πραγματοποιήσουν απεργία πείνας στην Αθήνα και Θεσσαλονίκη ξεκινώντας στις 25 Γενάρη, φανερώνει πόσο δύσκολη είναι η «μη ζωή» και η καθημερινότητά τους. Ο αγώνας τους είναι αγώνας για αξιοπρέπεια, είναι αγώνας για τη συνολική βελτίωση της κατάστασης των προλετάρων.

Από την αρχή της απεργίας πείνας, πολύ γρήγορα τα μμε ανέλαβαν τον γνωστό τους ρόλο: την κατασκευοφάντηση του αγώνα, τη διασπορά του πατριωτικού/εθνικιστικού λόγου, τη διέγερση των συντηρητικών/ρατσιστικών ανταντακλαστικών της ελληνικής κοινωνίας. Σταθερή στάση που κρατούν απέναντι σε κάθε αγώνα, σε κάθε απεργία, σε κάθε κινητοποίηση από την αρχή της επιβολής του μνημονίου υπηρετώντας τα συμφέροντα των πολιτικών και μη εργοδοτών τους. Αν κράτος και μμε επέλεξαν μάλιστα να

θέσουν στο προσκήνιο το ζήτημα του πανεπιστημιακού ασύλου το έκαναν πρώτα από όλα για να αφανίσουν από τη δημόσια συζήτηση την ίδια την απεργία πείνας, τον ίδιο τον αγώνα.

Μετά τις πιέσεις του πρύτανη Πελεgrίνη, την κατάλυση του ασύλου και την επαπειλούμενη εισβολή από την αστυνομία, οι μετανάστες εκδιώχθηκαν από εκεί στις τρεις τα ξημερώματα και στοιβάχτηκαν σε ένα κτήριο στην οδό Ηλείου & Πατισίων. Παρόλες τις δυσκολίες (πολλοί μένουν παρά το κρύο και τις βροχοπτώσεις σε σκηνές στην αυλή του κτιρίου) συνεχίζουν με ψηλά το κεφάλι την απεργία πείνας.

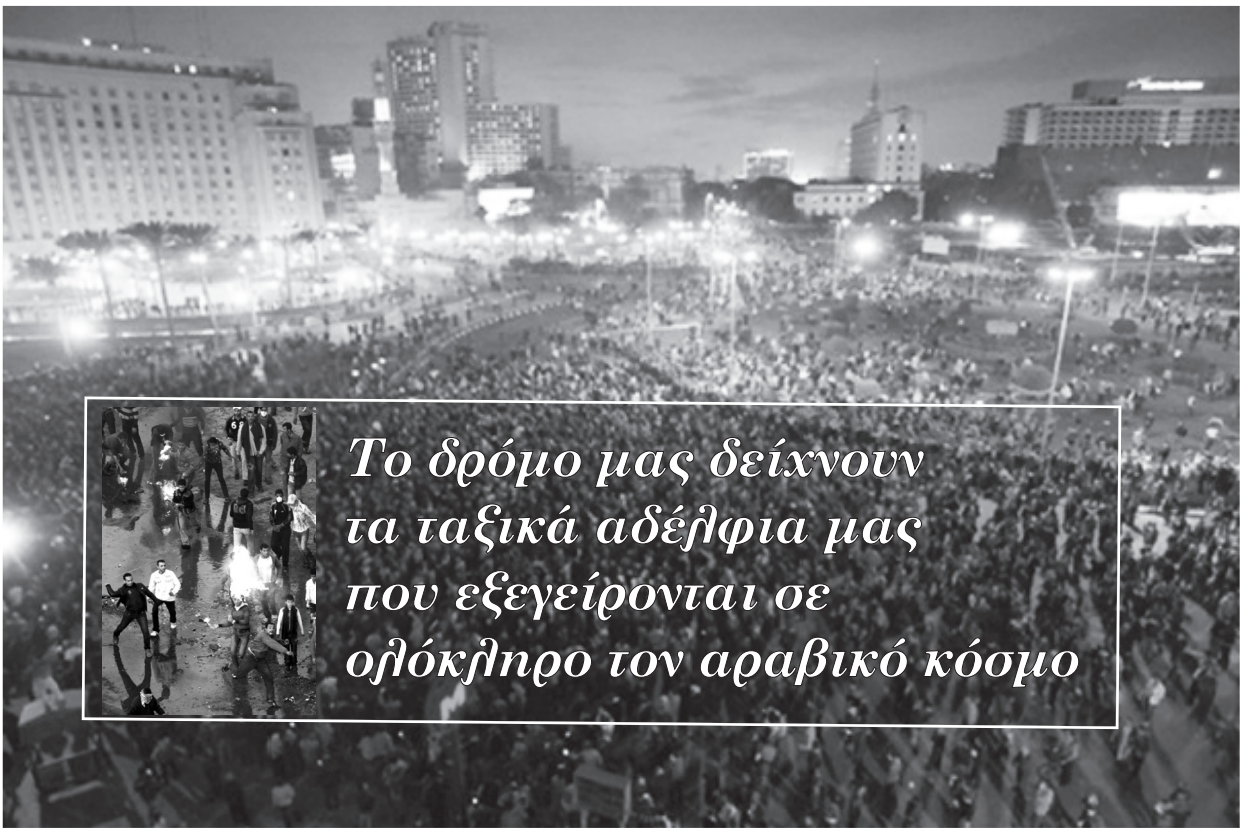
12 Φλεβάρη 2011, πορεία στην Πατισίων

(Τη στιγμή που τυπώνεται το κείμενο βρίσκονται στην 32η μέρα)

Ο αγώνας όλην μας: εργαζόμενων, ανέργων, φτωχών, μεταναστών, οργισμένων, ο αγώνας των προλετάρων.

Έχουμε κρίση και στην κρίση τα αφεντικά δεν αστειεύονται, δείχνουν τα δόντια τους, μιλάνε για πόλεμο και το κάνουν. Γιατί διακυβεύεται η ανάπτυξη τους, η ίδια η διαιώνιση του κόσμου τους. Έτσι λοιπόν επιτίθενται συνολικά στους προλετάρους, από το κόσμητο των συντάξεων και των μισθών μέχρι την άνοδο των ορίων συνταξιοδότησης (ειδικά στις γυναίκες 10 χρόνια) και την ακύρωση των συλλογικών συμβάσεων και των σωματείων (στα πρωτοδικεία έχουν κατατεθεί αιτήσεις για 600 νέα σωματεία- εργοδοτικά σε εργοστάσια για να μπορούν να υπογράψουν συμβάσεις κάτω των κλαδικών) και από το πετσόκομα των υπερωριών και των αποζημιώσεων μέχρι την αύξηση της φορολογίας και την ακρίβεια των ειδών πρώτης ανάγκης. Μια επίθεση που ενορχηστρώνεται με ισχυρούς γκεμπελικούς ιδεολογικούς μηχανισμούς, οι φτωχοί ονοματίζονται «τζαμπατζήδες», οι αγωνιστές «τρομοκράτες», οι απεργίες «παράνομες και καταχρηστικές», οι μετανάστες «κοινωνικό πρόβλημα». Και ειδικά πάνω σε αυτούς τους τελευταίους είναι που επιχειρείται να ριχτεί η ευθύνη για τα αδιέξοδα που διαπερνούν από άκρη εις άκρη την ΕΕ και ολόκληρο το καπιταλιστικό σύστημα. Μόνο που αυτό κάτι θυμίζει.

Πριν 70 χρόνια οι κοινωνίες του «πολιτισμένου κόσμου» παρακολουθούσαν τη σφαγή των εβραίων, των τσιγγάνων και των ομοφυλόφυλων στα στρατόπεδα συγκέντρωσης των ναζι μέχρι να ξεσπάσει ο 2^{ος} Παγκόσμιος Πόλεμος. Ώσπου από θεατές της σφαγής των παρείσακτων ήρθε η ώρα και της δικής τους σφαγής και ολόκληρου του κόσμου. Στο άμεσο παρόν που ζούμε, για άλλη μια φορά τ' αφεντικά σε πλήρη συμφωνία σχεδιάζουν την εξόντωση των μεταναστών υπό το πρόσχημα της «παρανομίας» όπως και την εξόντωση των ντόπιων προλετάρων υπό το πρόσχημα της «διάσωσης της χώρας». Απέναντι σε αυτά και έχοντας ιστορικά τις εικόνες από την κτηνωδία του ολοκληρωτισμού, η δική μας θέση, η θέση των εργαζόμενων, των ανέργων, των φτωχών, των μεταναστών, των οργισμένων, η θέση των προλετάρων, είναι **θέση αλληλεγγύης** μεταξύ μας και **θέση μάχης** στον ταξικό και κοινωνικό πόλεμο.

*Το δρόμο μας δείχνουν
τα ταξικά αδέρφια μας
που εξεγείρονται σε
ολόκληρο τον αραβικό κόσμο*